

РОЗВИТОК ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗА ПЕДАГОГІЧНИМИ ІДЕЯМИ ВАСИЛЯ СУХОМЛИНСЬКОГО

Рудь В.О.

*І курс, студентка СВО магістр, факультет дошкільної, початкової
освіти та мистецтв імені Валентини Волошиної*

Хом'юк І.В. доктор педагогічних наук, професор

Вінницький національний технічний університет, м. Вінниця, Україна

У статті висвітлено проблему розвитку творчих здібностей молодших школярів у контексті педагогічної спадщини В.О. Сухомлинського. Встановлено чинники, які сприяють формуванню творчих здібностей. Аналізуючи твори В. Сухомлинського автор дійшов висновку, що провідна роль в організації роботи з дітьми належить розвитку їхнього мислення і мовлення, для чого слід використовувати красу навколишнього середовища. Саме з його допомогою молодші школярі легше думають, краще фантазують. Розглянуто основні погляди Сухомлинського на розвиток мислення молодших школярів, яке пов'язане з інтересом до навчання. Визначено, що створення казок – один із найцікавіших для дітей видів поетичної творчості.

Ключові слова: творчі здібності, молодший шкільний вік.

Головна мета школи – сприяти розумовому розвитку особистості, розкривати її творчі можливості, забезпечувати різноманітні умови для розквіту індивідуальності дитини з урахуванням її вікових особливостей. Інтерес у навчанні є своєрідним епіцентром активізації навчання, розвитку. Важливою проблемою сучасної школи є формування творчої активності учня. Для вчителя важливо зробити навчальний процес творчим, осмисленим, активізувати всю пізнавальну діяльність школярів [5, 57].

Сучасна національна школа ставить за мету насамперед виховання високо розвинутих, глибоко моральних, соціально активних громадян нашої країни, для яких уміння і бажання вчитися мають стати стійкими якостями особистості. Лише творча особистість, спроможна створювати, управляти, пропонувати нові теорії, нові технології, нові напрямки розвитку, знаходити шляхи виходу зі складних нестандартних ситуацій.

Якщо говорити про творчість дитини, слід наголосити, що учні найчастіше не створюють щось зовсім нове, але створення, відкриття суб'єктивно нового для дитини вже є проявом творчості. Розвиток творчості в учнів є важливим не лише тому, що завданням сучасної освіти є формування творчої особистості, а й тому, що людина, яка вміє творчо мислити, в нестандартних ситуаціях завжди знайде вихід, такій людині буде легше адаптуватися в житті.

Школа, учитель, класний керівник мають забезпечити формування творчих здібностей, духовний розвиток і саморозвиток особистості, навчити вихованців мистецтву творити себе і своє життя. Велику роль у цьому процесі відіграють уроки літературного читання. Як свідчить практика, в сучасних умовах глобальної комп'ютеризації суспільства в більшості учнів інтерес до читання поступово зникає. Проблема читання чи не найважливішою навчально-виховного процесу в школі. Читацькі вміння починають і фактично закінчують формуватися в учнів на уроках літературного читання в початкових класах. Саме тому, до традиційної системи навчання потрібно впроваджувати вправи та завдання, які сприятимуть формуванню творчих здібностей.

Творчий розвиток особистості дитини активізується в дошкільному та молодшому шкільному віці. Саме цей період є найбільш сприятливим для творчого розвитку дітей, оскільки в молодшому шкільному віці спонтанна і репродуктивна діяльність дитини поєднується зі швидко зростаючим інтелектом, абстрактним та логічним мисленням. На цей час припадає можливість самостійної постановки цілей, мотиваційних спонукань, пошуку способів дії та контролю результатів, тобто освоєння всіх компонентів психологічної структури творчої особистості. Відтак формування творчої активності у молодшому шкільному віці, як найбільш сензитивному періоді для творчості, є одним із важливих завдань сучасної школи.

Багатий досвід розвитку творчих здібностей молодших школярів представлений у працях Василя Сухомлинського. Для нього творчо мисляча людина була ідеалом, тому що вона могла глибоко розуміти навколишній світ. Повноцінним навчанням педагог називав навчання, яке розвиває розумові сили

і здібності. Організуючи роботу з дітьми, учений передусім піклувався про розвиток їхнього мислення і мовлення, для чого використовував красу навколишнього: серед природи, багатой на живі образи, легше думати, краще фантазувати, швидше добирати слова з найтоншими відтінками. «Я прагнув, щоб перш ніж розгорнути книжку, по складах прочитати перше слово, діти прочитали сторінки найпрекраснішої у світі книги – книги природи» [3, 541].

Із завданням розвитку мислення В. О. Сухомлинський тісно пов'язує інтерес до навчання. Кінцева мета оволодіння знаннями для дитини, вважає Василь Олександрович, не може бути головним стимулом розумових зусиль, як для дорослої людини. Для неї джерело бажання вчитися – сама розумова праця, інтелектуальні переживання, емоційні забарвлення думки. Чим більше учень оволодіває навичками розумової праці, тим більше зростає в нього інтерес до навчання, а невміння трудитись породжує небажання вчитися, лінощі: «Навчання може стати для дітей цікавою, захоплюючою справою, якщо воно осяяне ярким світом думки, почуттів, творчості, краси, гри» [2, 131]. Характерною особливістю дитячого мислення є те, що воно тісно пов'язане з яскравими предметами і явищами. [4, 284].

В. О. Сухомлинський радить вдумливо і багато працювати над тим, аби слово жило в дитячій творчості, у спілкуванні, бо вважав це однією з умов загальної і педагогічної культури шкільного життя. Уроки мислення серед природи були насамперед уроками розвитку дитячого мислення і мовлення. Під час їх проведення думка дітей поступово ставала дедалі яскравішою, багатшою, виразнішою, слово набувало, емоційного забарвлення, а перед учителями відкривалася надзвичайно творча грань педагогічної майстерності – можливість і вміння вчити дітей думати. Василь Олександрович стверджував, що «переключення думки, яке є суттю мислення, можливе лише тоді, коли перед дитиною або наочний, реальний образ, або настільки яскраво створений словесний образ, що дитина ніби бачить, чує, відчуває те, про що розповідають ось чому діти так люблять казки» [2, 32].

В. О. Сухомлинський вважав, що дитяча фантазія в кімнаті казки стає невичерпною. Варто дитині побачити новий предмет, як в його підсвідомості

він пов'язується з іншим, народжується фантастичний образ, уява починає розгортатися, думки тремтять, в очах загораються блискітки, мова пливе плавним потоком. Тому, в кімнаті в різних кутках – найрізноманітніші предмети, що збуджуватимуть уяву дітей. «Якщо мені вдалося домогтися того, що дитина, в розвитку мислення якої зустрічається серйозні труднощі, придумала казку, зв'язала у своїй уяві декілька предметів навколишнього світу – значить можна з упевненістю говорити, що дитина навчилася мислити», – говорив В. О. Сухомлинський.

Створення казок – один із найцікавіших для дітей видів поетичної творчості, що є важливим способом їх розумового розвитку. Якщо вчитель хоче, аби діти створили художні образи, варто переносити із вогню своєї творчості бодай одну іскорку в свідомість дитини. Якщо ж учитель не вміє творити, вважав В. О. Сухомлинський, чи дитячі інтереси для нього пусті, тоді нічого не вийде.

Якби не творчість, не складання казок, мова багатьох дітей була б сухою і нечіткою, а мислення – хаотичним. Мова – це матеріальне вираження думки, і дитина лише тоді буде знати її, коли разом з сенсом сприймається яскрава емоціональна окраска, живий трепет музики рідного слова. Без переживання краси слова розуму дитини неосяжні заповітні грані його змісту. А пережита краса немислима без фантазії, без особистої участі дітей в творчості, ім'я якої казка. Казка активна естетична творчість, охоплююча всі сфери духовного життя дитини – розум, відчуття, уяву, волю. Тому можна з впевненістю сказати, що між естетичним відчуттям і багатством мовлення є прямий зв'язок. Естетичне відчуття емоційно зафарбовує слово. Чим цікавіше казка і незвичайніша обстановка, в якій знаходяться діти, тим сильнішою є гра дитячої фантазії, тим стають неочікуванішими образи, що створюють діти.

Педагог радив не обтяжувати дитину лавиною знань про предмет, а вміти відкрити перед нею в навколишньому світі щось одне, але так, щоб залишилось щось недомовлене, щоб дитині захотілося ще і ще повернутися до того, про що вона дізналася. Саме здатність молодшого школяра до знаходження невідомого у відомому, незвичайного у звичайному, до постановки запитань, які фіксують

невідоме, виступають як ланка народження проблеми, як етап з якого починається розгортання розумового пошуку, В. О. Сухомлинський надавав великого значення у формуванні творчої особистості молодого школяра.

Таким чином, аналізуючи творчу спадщину Василя Олександровича Сухомлинського, можна зробити висновок, що головною умовою ефективного розвитку творчих здібностей педагог вважав формування мислення учнів, що передбачає активне, самостійне здійснення молодшими школярами розумових дій, формування дійових знань та проведення спостережень серед природи, яка є джерелом розумового розвитку дитини. Праці В. О. Сухомлинського містять цінні теоретичні та практичні положення, реалізація яких сприятиме ефективному розв'язанню проблеми формування творчої особистості школяра (цілісність підходу до вирішення зазначеної проблеми з урахуванням психофізичних і психічних особливостей розвитку дітей молодшого шкільного віку; технологія розвитку образного мислення; реалізація індивідуального підходу до дітей у навчально-виховному процесі; організація уроків мислення як невичерпного джерела розвитку розумових здібностей учнів).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ковальчук М. О. Розвиток творчості молодших школярів [Електронний ресурс]. – Режим доступу до статті: <http://www.iod.edukit.cn.ua>
2. Сухомлинський В. О. Серце віддаю дітям // Сухомлинський В. О. Вибрані твори: в 5-ти т. – Т. 3. – К.: Радянська школа, 1977. – С.7–283.
3. Сухомлинський В. О. Школа і природа // Сухомлинський В. О. Вибрані твори: в 5 т. – Т. 5. – К.: Рад. школа, 1977. – С. 536–.551
4. Сухомлинський В. О. Елементи творчості в діяльності молодших школярів // Сухомлинський В. О. Вибрані твори: в 5 т. – Т. 1. – К.: Рад. школа, 1977. – С. 273–278.
5. Станіславська Г.П. Розвиток творчих здібностей школярів / Г. Станіславська. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2007.